

nu vilde han maaske kunne lade Naade gaa for Ret og gaa med til i hvert Fald til en vis Grad at beholde dem, og dette „til en vis Grad“ skulde vel betegne, at naar man fik disse Skatter indrettet som rene Luksus-skatte, kunde han gaa med dertil. Det er den Slags Ting, man kan staa og sige her i Rigsdagen. Men det er en given Ting, at man ikke kan gennemføre det, for intet Menneske kan bedømme, hvad den ene betragter som Luksus, og hvad den anden gør. Her vil der altid komme til at staa et Skøn overfor et Skøn, man vil altid her kunne tvistes, om dette eller hint er Luksus eller ej.

Jeg mener ikke, at der kan tvistes om, at disse Skatter ifølge deres Natur i alt væsentlig er Luksusskatte. Ikke des mindre gik altsaa de radikale Partier imod dem, og hvad kunde da Grunden være dertil? Det kunde ikke for dem være nogen Samvittighedssag at gaa imod dem eller ikke. Det, de vilde opnaa, kunde kun være at styrte en siddende Regering. Man kan nu spørge, om dette overhovedet er tilladeligt parlamentarisk set. Er det noget, som styrker Troen paa det parlamentariske System, at man af Grunde af den Art gaar imod noget, som man maa erkende, at Statskassen i høj Grad trænger til? Jeg maa hævde, at det hører til den Slags Handlinger, som i allerhøjeste Grad nedbryder Troen paa en parlamentarisk Regeringsform. Mod disse Skatter er altsaa de radikale Partier gaaet. Saa vilde man jo kunne sige: Ja, men hvad vilde de da have sat i Stedet? Det kunde altsaa tænkes, at de havde været fremme med Forslag, som i nogen Grad kunde dække det Hul, som ellers vilde fremkomme. Og i denne Henseende vil det være naturligt at pege paa de radikale Partiers stærke Talen om de indirekte Skatters større Indfyldelse nu end tidligere. Men overfor det maa jeg hævde, at naar man siger noget saadant, taler man ikke om Realiteter, saa taler man om noget, der kan gøre sig eller da i alt Fald muligvis kan gøre sig. Jeg tillader mig dog at paastaa, at det efter den Maade, hvorpaa de direkte Skatter har vist sig at svigte, vilde være fuldkommen umuligt blot tilnærmelsesvis at skaffe de Midler, som man har haft Brug for, og som man har skaffet ad indirekte Vej.

Fra Venstrepartiets Side begaar man

den Fejl, som vel politiske Partier har en vis Tilbøjelighed til at gøre, at — skal vi sige — rose sig af og til mere, end de med Rette har Grund til, i alt Fald at give en Fremstilling, som maa bibringe den jævne Mand den Tro, at her er sket noget, som vi i høj Grad maa takke det nuværende Styre for. Og det, som man her saa ofte træffer paa, er Talen om, at Venstre har foranlediget en Skattelettelse paa 200 Mill. Kr. eller deromkring. Men det er slet ikke Udtryk for det, man gerne vil give det Udseende af, nemlig at man herigennem har naaet noget, som skulde betyde en stor Skattelettelse; thi noget saadant har der i meget ringe Grad været Tale om, og noget saadant har der heller ikke kunnet være Tale om. Men saa skulde man ogsaa efter min Mening helst lade være med at fremstille Sagen paa den Maade. Forholdet med de direkte Skatter er det, at Skatteprocenten saa nogenlunde er den samme. Fradragene er blevet større, dette har givet en Lettelse for de mindre Skatteydere; men det var da i hvert Fald Hensigten, den Gang Skattelovene blev lavet, at Undladelsen af Fradrag for de højere Indkomster skulde kompensere Fradragene for de lave. Det tror jeg nu ikke er sket, og det er for saa vidt en Fejlregning. Men alt i alt mener jeg at maatte have Lov til at sige, at de Skatteprocenter, vi nu regner med, er saa nogenlunde de samme, som de var i den allervildeste Krigstid, hvor Indkomsterne flød saa uhyre voldsomt, sammenlignet med nu.

Paa det daværende Tidspunkt havde vi jo radikalt Styre, og der er dog ikke Tvivl om, at den daværende Finansminister Dr. Brandes gennem de Procenter, vi den Gang kom op paa, mente, at nu kunde man ikke tage synderligt mere. Skulde det da være muligt nu at tage mere, end man kunde den Gang? Jeg erindrer, at det ærede Medlem Hr. Rode overfor denne Paastand fra min Side ved en tidligere Lejlighed har sagt, at vi maatte huske paa, at Pengeens Værdi nu er større end den Gang, og følgelig kunde man ogsaa tage en større Procent. Dertil er der for det første at sige, at Skatteydernes Indtægt er gaaet ned sammenlignet med den Gang. Og alene dette i og for sig, aldeles bortset fra Skatterne, betyder, at de maa indskrænke sig, og at de har sværere ved at faa det fornødne tilovers til Skatterne.